

ficeres. Spørgsmaalet er altsaa: naar man ikke nu med fuld Sikkerhed kan bedømme, om den Bestemmelse, som er foreslaaet optagen i § 1, vil kunne staae uforandret til den Tid, da den skal træde i Kraft, om det ikke forinden vil vise sig, at den maa modtage Modificationer, endnu inden den træder i Kraft, om der saa virkelig er tilstrækkelig Anledning til, at optage en saadan Bestemmelse. Vil man desuagtet gjøre det, saa kunde det synes, at deri skulde ligge en yderligere Fremtvængelse af det Forslag, som Regjeringen selv uden Opfordring har anført at den vilde fremkomme med; men en saadan Spore for Regjeringen troer jeg dog ikke det er Udvalgets Mening at tilfigte ved sit Forslag; Udvalget er vistnok overbevist om, at Regjeringen, som selv har taget Initiativet i denne Henseende, ogsaa vil vide at føie Sagen til Ende. Men, naar Sagen stiller sig saaledes, at man snart kan vente et Forslag, hvori Sagen kan optages i sin fulde Sammenhæng, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig meget betænkeligt, at optage den foreslaaede Bestemmelse her i denne Lov. Under alle Omstændigheder skal jeg tillade mig at fremhæve, at jeg nu har gjort opmærksom paa, at Legislaturen, ved at tage en saadan Bestemmelse, meget let udsætter sig for at komme til at forandre den, inden den træder i Kraft. Dette er vel ikke af den Bigtighed, at det tør have nogen Indflydelse paa Lovens Skæbne iøvrigt; men jeg maa dog fremhæve det, fordi det i saa Fald ikke bliver Regjeringens Skyld, naar den ved at være fremkommen med Lovudkastet bliver paa en Maade meddeeltig i, at tage Bestemmelser i en Sag, inden den endnu i sin fulde Sammenhæng dertil er moden. Jeg skal saaledes henstille til det ærede Udvalg, om det ikke selv skulde finde sig foranlediget til at opgive dette Forslag, som jeg troer i praktisk Henseende ikke kan være til nogen videre Fordeel netop i Diebliffet.

Ordføreren: Det har været mig meget behageligt af den høitærede Finantsminister at erfare, at han fra Regjeringens Standpunkt har udtalt, at han, hvad Principet angaaer, maa være for, at Portofriheden ophører, men at han kun har Betænkeligheder ved, at det allerede nu skulde vedtages og faae Lovskraft,

fordi han mener, at det kunde blive modificeret ved den Afgjørelse, som Sagen senere maatte erholde. Jeg er nu vistnok ganske entg med den høitærede Finantsminister i, at det ved Ordningen af enhver saadan Sag er af Bigtighed, at man ikke tager nogen Bestemmelse forinden Sagen er tilstrækkelig undersøgt. Men jeg kan paa den anden Side heller ikke nægte, at Sagen fremstiller sig for mig som aldeles simpel, at de Undersøgelser, som i den Anledning kunde være at anstille, ogsaa meget let ville kunne anstilles, efterat det almindelige Princip er blevet vedtaget. Det er jo ganske vist, at der kan og vil blive Tilfælde, hvor Staten maa tilstaae Portofrihed, saaledes som allerede nu finder Sted, og navnlig hvad alle almindelige Anliggender angaaer er det ganske vist, at Embedsmændene, som affende flige Sager, ikke kunne paalægges nogen Byrde eller Udgift med Hensyn til Befordringen af de Sager, som henhøre derunder, men at Staten maa godtgjøre dem denne Udgift. Men jeg skjøner heller ikke rettere, end at selv om man nu vedtager Loven med den Bestemmelse, at Portoer skal betales af Alle, baade private og offentlige Embedsmænd i hvilken som helst Administrationsgreen, saa vil der Intet være til Hinder for i saadanne Tilfælde, hvor Portofrihed maa finde Sted, da at bestemme det ved senere Regler. Det kunde maaffee f. Ex. finde sin Afgjørelse ved Finantsloven, at der til enhver Administrationsgreen bevilges det Beløb, som medgaaer til at erstatte Portoudlægget, saa vil det jo paa den simpleste og nemmeste Maade kunne see ad den legislative Vet; eller, naar Regjeringen fandt sig opfordret til at tilstaae visse Administrationsgrene en saadan Frihed, kunde jo, naar det maatte ansees fornødent, en særlig Lov vedtages. Jeg troer, at naar man finder, at Sagen i sit Princip er rigtig, gjør man bedst og vel i nu med det samme, da Postbefordringen skal undergaae denne Reform, at udtale sig bestemt for dette Princip. Jeg troer, at den Betragtning, som maa gjøre sig gjældende ved Sagen angaaende Postvæsenets Indretning i Staten, er den, at det ikke er til og ikke maa være til for Statsbestyrelsens Skyld, men for Statens almindelige Velværes Skyld; det er en Foranstaltning, som træffes